

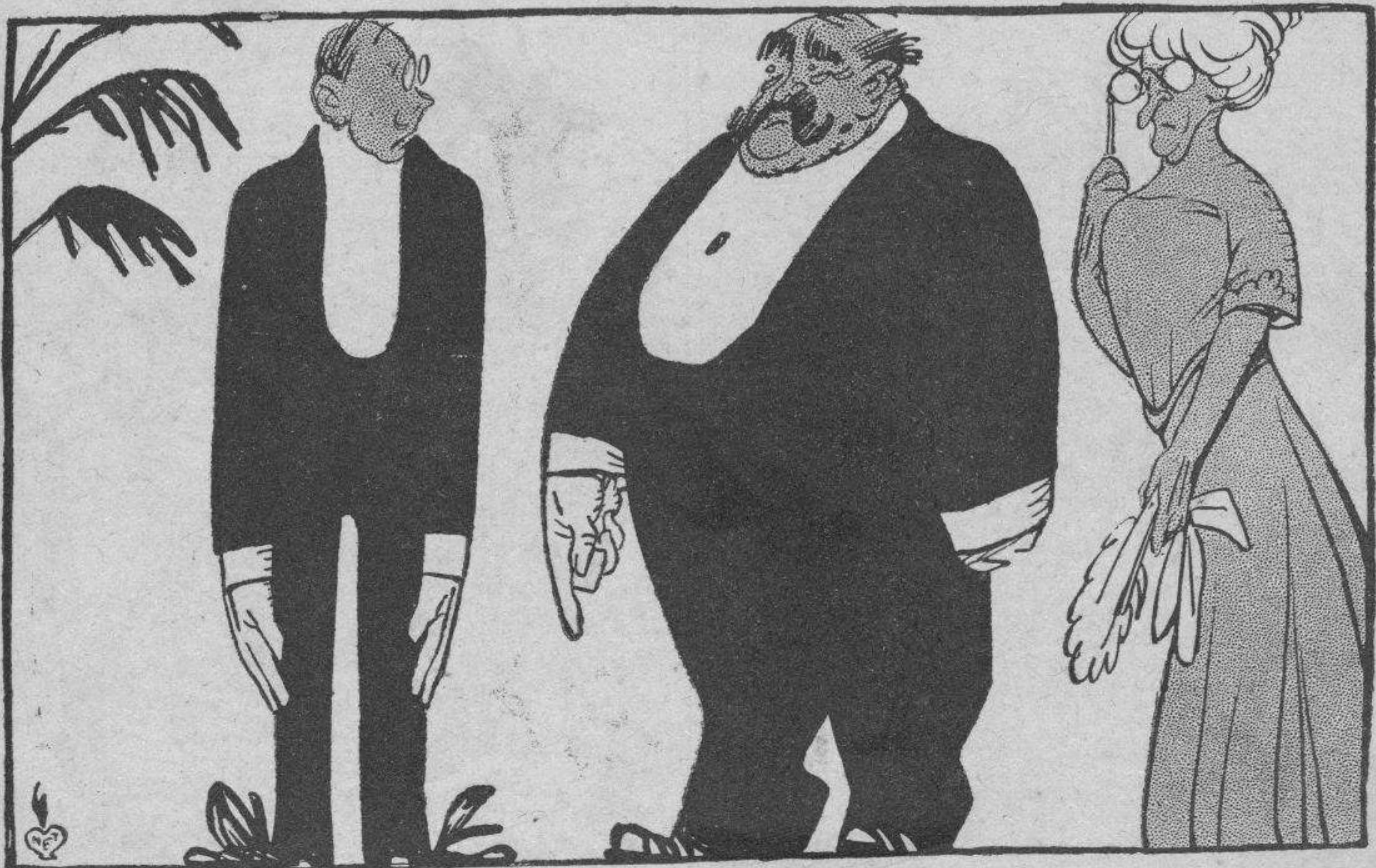
MONDIAL HUMOR

10 CTS.

Redacció i Administració: Carrer de Mallorca, 192

10 CTS.

UNA DISJUNTIVA

El pare. — Jove, fa dos anys que té entrada a casa meva. Ja es hora, doncs, que esculli entre la mà de la filla o el peu del pare.

CRÒNIQUES FRÍVOLES

Massa beneficència

Tot lo abusi es pernicios, com resa la sentència del savi, transmesa a les generacions modernes pel vehícol dels blocs de calendari americà.

La frase no té volta de full (per de calendari americà que sia) per lo que's refereix a lo dolent, a lo pernicios, a lo illegítim, el senzill ús de tot lo qual ens està privat per totes les lleis divines i humanes.

Això es incontrovertible, evident, axiomàtic.

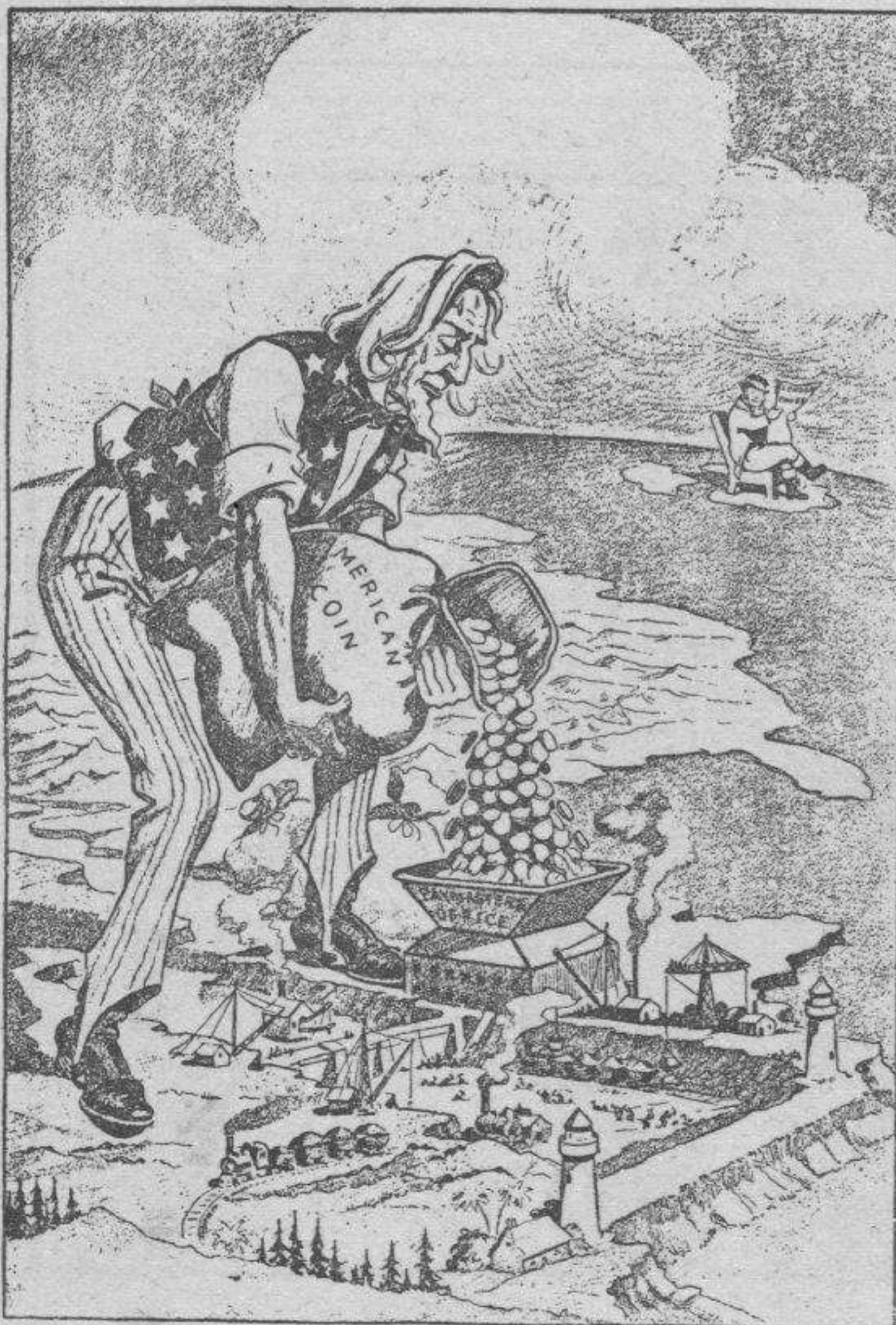
A l'enjegar, doncs, tant de bones a primeres i sense cap mena de preparació ni de preàmbul l'anterior proposició, es clar que tractavem de referir-nos a l'abús de

lo lícit, de lo honest i fins de lo meritori, que una prudent discreció deu regular sempre si no's vol convertir en defecte lo que es virtut.

Passa amb això lo mateix que amb certs medicaments, que presos en dosis prudencials i a les hores escaientes, curen, i fent lo contrari, maten o espatllen allò que pretenien adobar,

Gran cosa es l'amistat, i, no obstant, no hi ha res més insoportable que aquells amics tant extremosos que sempre que us troben, encara que no fassi cinc minuts que'ls havíeu perdut de vista, us ensorren la post del pit a copia d'abraçades i us malmeten l'esquena a cops; res tant excel·lent com l'higiene, però res tampoc pot haver-hi, para amargar la vida, com un excés de precaucions profilàctiques que us tassi els moviments, us reglamenti el respir i us esglai a cada punt amb perspec-

Jonathan. — Aquest canal me costa molts diners, però'n treuré molt profit.

John Bull. — Què tal, company? Es magnífic aquest canal que hem fet, veritat?

(Del Puch, de New-York)

L'aeroplà modern va tirant palla pera prevenir que'ls pilots no's fassin mal al caure.

(Del Jugend, de Munich)

tives de microbis, bacillus, bacteries micrococos i demés bestiar menut; inapreciables són totes i cada una de les virtuts oposades als set pecats capitals, però no es menys cert que la massa lliberalitat fa tornar pobre, i l'excés de paciència, insensible, i la temperança abusiva emmagreix, i l'excés de diligència, porta el perill d'haver d'esperar-se després, perquè un arriba als llocs massa d'hora.

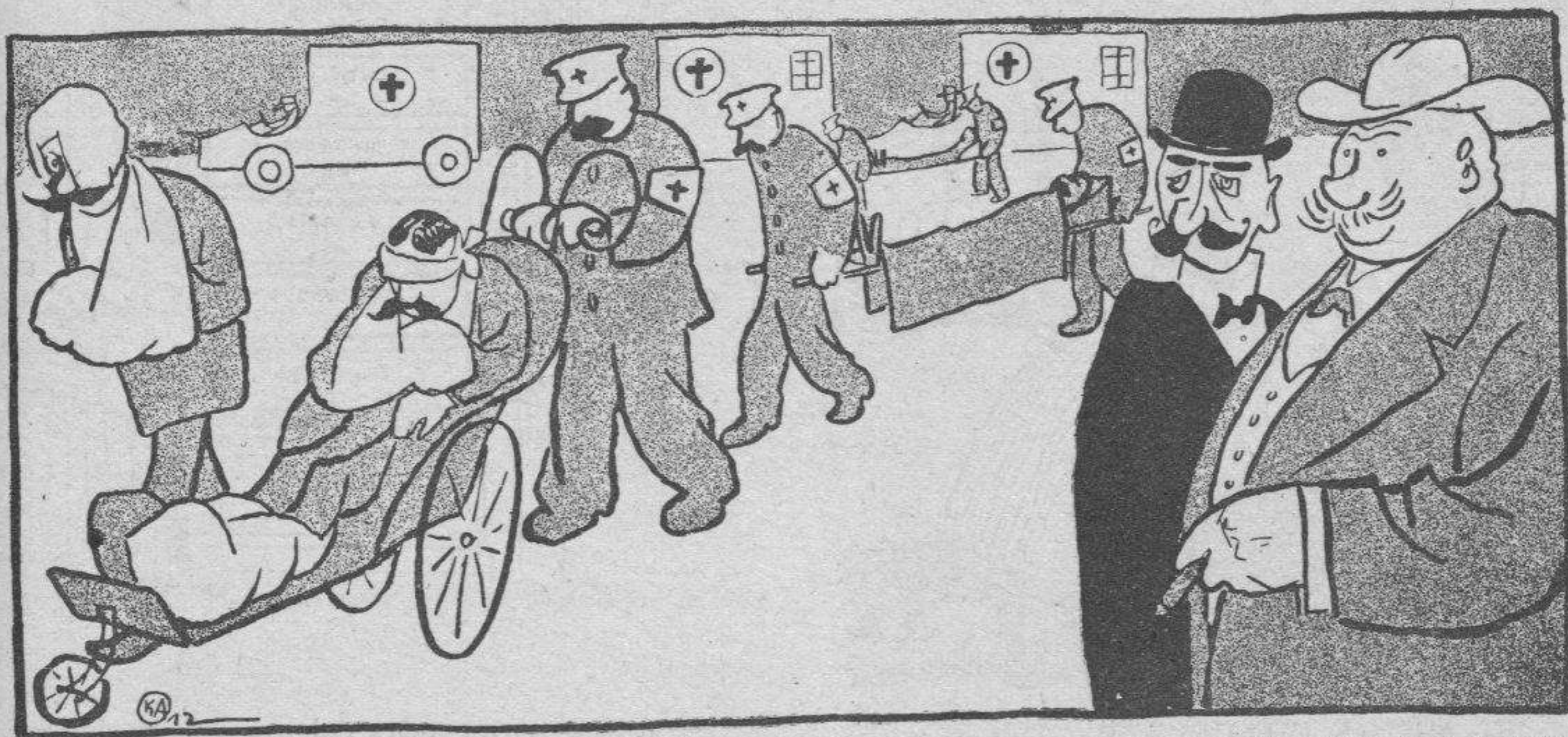
Doncs be, senyors: sentat aquest principi, creiem que no'ns serà mal interpretat que avui, responent a un criteri ja bastant general, que les ciscumstancies comen-

cen a imposar, cridem amb totes les forces de que som susceptibles: massa beneficència!

Tal com ho senten, i sense falsos escrúpols: massa beneficència!

Creguin que tenim un empaig de caritat, un deliri de filantropia, una febre d'humanitarisme.

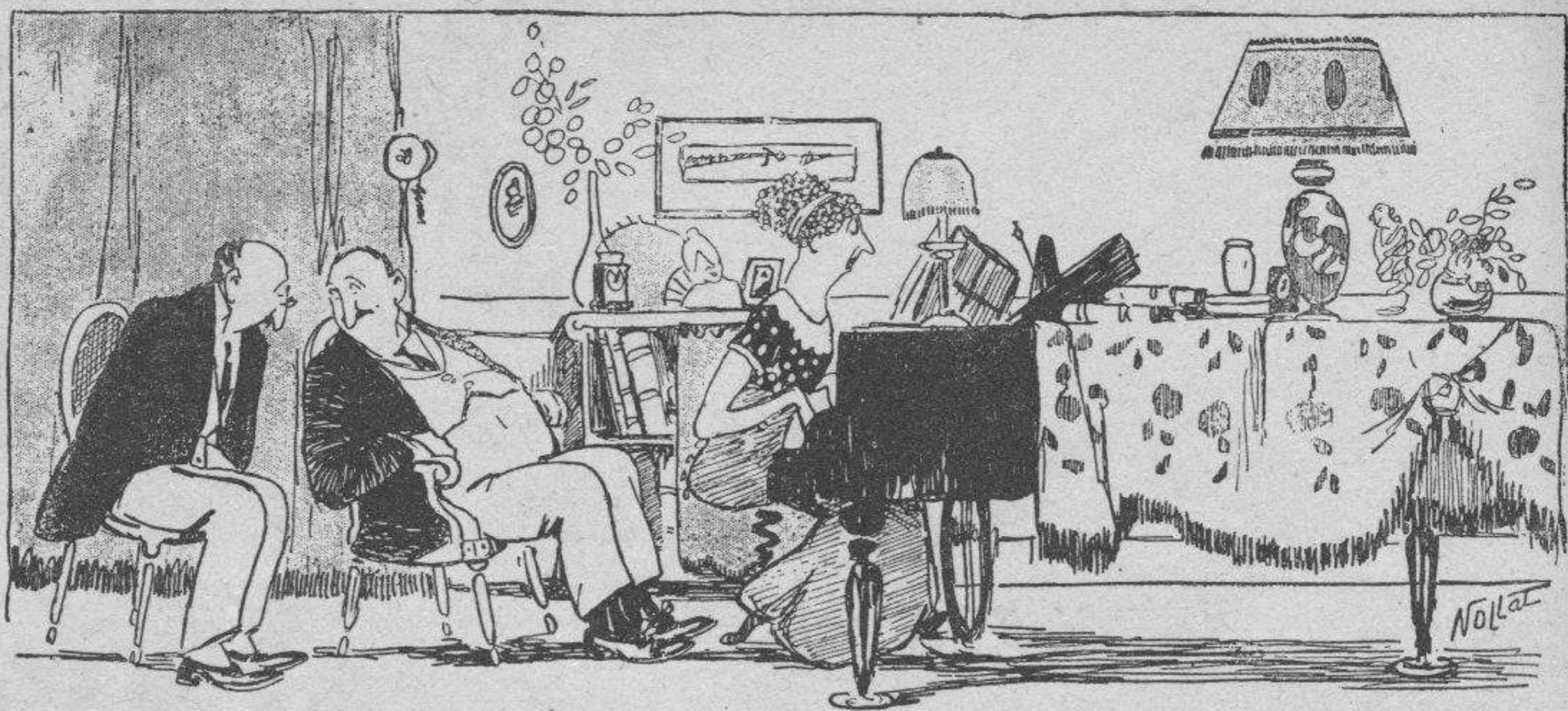
Un senzill cop d'ull al diari, un sol tom pel carrer, els convencerà de la veritat de lo que estem dient. No passa dia gairebé que no s'inauguri una tómbola, que no s'organitzi un festival o una funció de teatre, o que no se celebri una *corrida de toros* amb fins benèfics.

A BUDAPEST

(Del Puck, de New-York)

— Però, què ha succeït?
— Res: que ha tornat a obrir-se el Congrés dels Diputats.

— No't trobes be? Ja t'ho he dit, home, que no insistissis en fer-la cantar.

(De *Le Sourire*, de Paris)

Per altra part, com que'l fi no justifica els medis, trobem que molts dels escullits pels organitzadors d'aquestes festes de caritat són tant escaients al fi com una pistola a les mans d'un Sant Crist, perquè, o som molt durs de closca, o no sabem trobar que hi hagi cap correspondència entre unes inundacions — posem per cas — i un ball de societat, amb el qual se tracti de reparar la desgracia; ni entre l'explosió d'unes mines i un concert de *chanteuses*, organitzat a posta pera endolcir la sort dels damnificats.

Es, tant mateix, una mica massa d'exigencia obligar a la Caritat a cantar *couplets* vestida de malles, o fer-li

donar uns *pases de muleta* habillada amb el *traje de luces*.

Hem aludit abans també a les tómboles, medi el més estilat i més socorregut pera remeiar la desgracia agena, amb el qual els cors caritatius poden donar expansió als més nobles sentiments, lluir la roba de les festes, pendra un tè, flirtejar una estona i, per mica que la sort els ajudi, tornar-se'n a casa amb un parell de gerros de porcelana de Sevres, més o menys autèntica, un centre de bronze, una botonadura pera la camisa o un casament en perspectiva, y tot plegat per una pesseta!

Vista aquesta prodigalitat amb que, en aquests temps,

EL METGE CHAUFFEUR

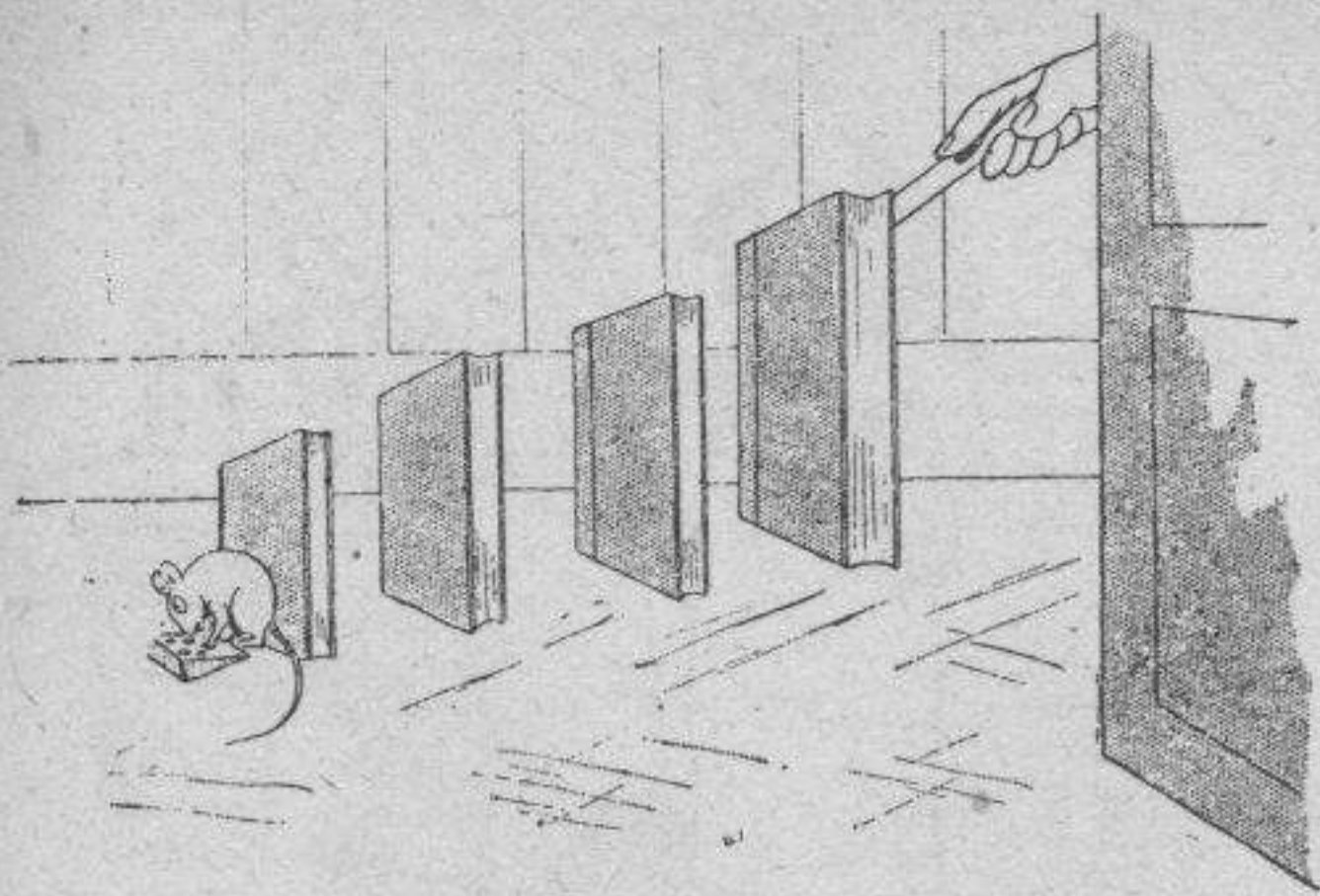
— Depressa! Una mica d'aire per reanimar-la!

(De *Le Pêle Mêle*, de Paris)

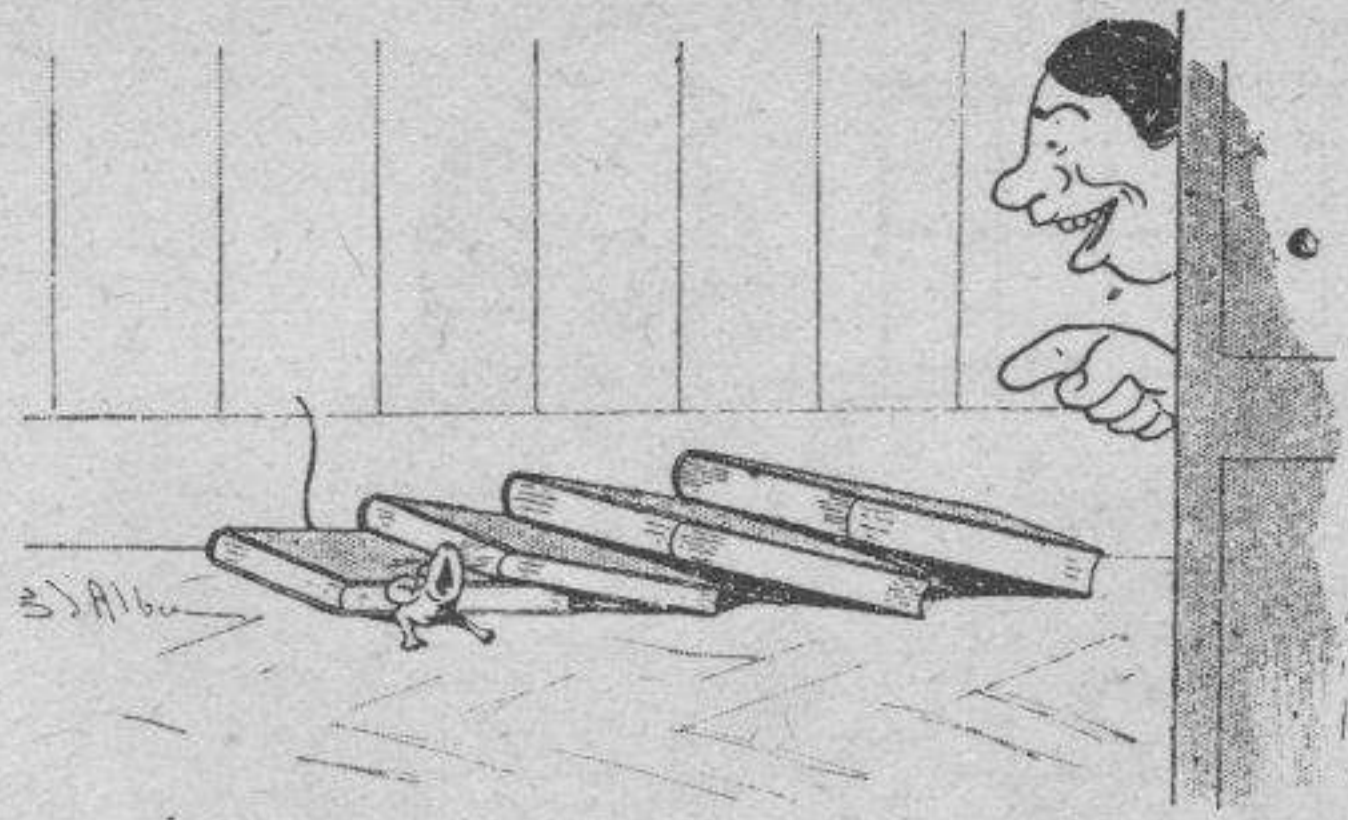

— Amb el termometre col·locat a l'exterior no tinc més que obrir el calaix corresponent pera vestir-me d'acord amb la temperatura.

(Del *Pêle-Mêle*, de Paris)

LA RATERA BIBLIOGRAFICA

(Del Pèle-Mèle, de Paris)

s'acut a remeiar les desgracies del pròxim, un arribaria a creure que dintre de no gaire serà una veritable sort ser pobre, damnificat per alguna catàstrofe o castigat per alguna plaga.

Aquí tenim robbers benèfics pera'ls despullats, restaurants de franc pera'ls afamats, refugis pera'ls desemparrats, cases de correcció pera'ls esgarriats i les esgarriades, establiments hospitalaris veritablement sumptuosos, institucions benèfiques pera tota mena de necessitats, etc., etc.

Deu ens guard de dubtar que no sigui l'esperit verament cristià el que inspira les donacions pera'l sosteniment de tant piadoses obres, però, repetim-ho, tot plegat ens sembla massa beneficència, sobre tot si's considera que bona part dels capitals que's destinen a tantes fundacions i dels que s'obtenen del producte de tantes festes y festetes de caritat podrien dedicar-se a evitar que'ls estaments socials inferiors se veiessin mai precisats a haver de recórrer an aquests robbers per vestir-se, an aquests restaurants per sadollar-se, an aquests correccionals per esmenar-se i an aquests hospitals per guarir-se.

Que demanem massa? Potser sí, però consti que tampoc tantes tómboles i tomboletes, ni tantes institucions de beneficència remeien, moltes vegades, la veritable necessitat, que es vergonyosa i soferta. Aquí sol tenir-se per pobres no més aquells que capten, la majoria dels quals no tenen pena de llur situació, de la qual, alguns ne són ells mateixos culpables.

Y, amb tot, són els tals els qui beneficien principalment de tots aquests excelents i fins confortables serveis caritatius, fruit d'una situació molt més aventajosa de vegades que algunes famílies menestrals.

Ordenem la beneficència; fem-la, sobre tot, més modesta en lo exterior i superficial, sinó, aviat seria cas de mirar amb certa enveja an aquests menesterosos, diguem-ne clàssics, i de donar un sentit que no poden ni deuen tenir an aquelles paraules de: « Benaventurats els pobres ».

I aquí faig punt, perquè veig que m'hi anava posant seriós.

ARGUS

Frank Reynolds

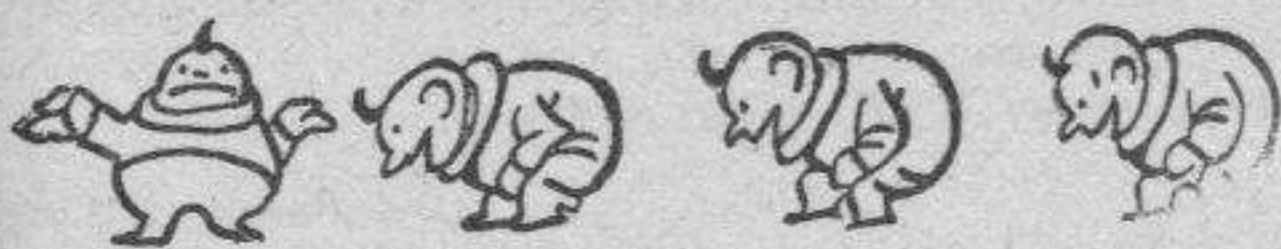
-- Es a dir, maridet meu, que si jo perdés la meva fortuna no m'estimeries com ara?

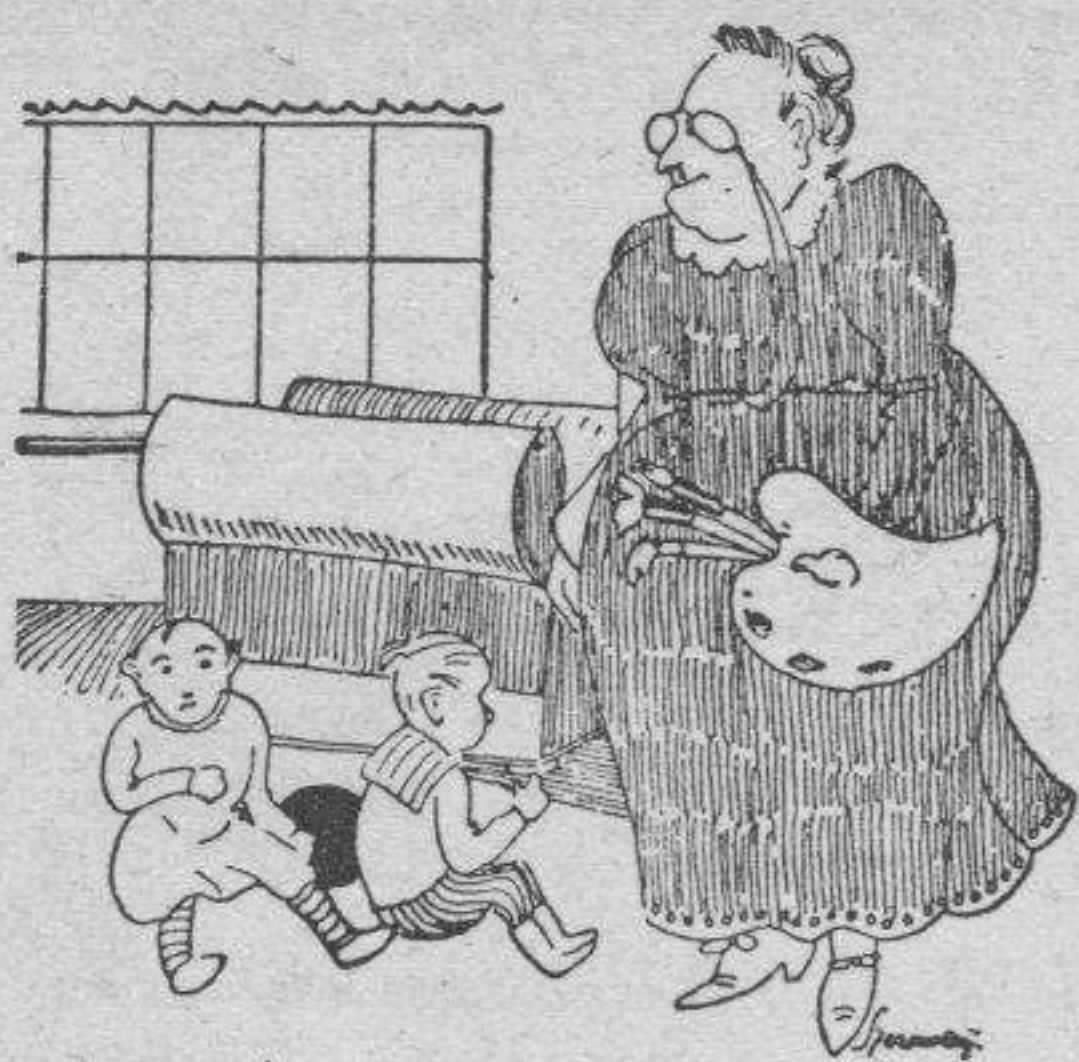
-- No, perquè m'intranquilitzaria pensar les privacions que hauries de passar si enviudaves.

-- I si jo'm morís abans?

-- Aleshores... les privacions les passaria jo!

(Del Puch, de New-York)

— Nens: si no sou bons minyons, la vostra mamà's farà futurista.

(Del *Jugend*, de Munch)

— Com s'entén? Me compta quinze cèntims més del bifteck de lo que valia quand li he demanat?

— Oh! Es que d'aleshores ençà la carn s'ha apujat.

(Del *Puch*, de New-York)

Petites actualitats

Un policia psicòleg

A Sant Lluís (Estats Units) una senyora, esposa d'un tal Mr. Juan, va presentar, no fa gaire, una demanda de divorci motivada en desavinences matrimonials.

El jutge, considerant, prudentment, que si s'estimava aquest motiu de prou pes pera'l divorci, haurien de separar-se un noranta per cent de matrimonis del món, va refusar la demanda i dictà la providencia següent:

« El policia Bob Egan estarà encarregat dels assumptes domèstics del matrimoni Juan. Cada dia verificarà una visita d'inspecció a la casa dels esposos desavinguts, i al cap d'un mes me donarà compte de la seva intervenció. »

Al cap de vuit dies, Bob Egan, després d'haver rebut les confessions de la parella, va redactar, pera ús de la muller, el reglament conjugal que segueix:

« Abstingui-s de fer observacions al seu marit quan estigui borrarxo. Espera a fer-ho, en tot cas, al matí del dia següent. Dongui-li una taça de cafè pera que se li aclareixi el cap; després porti-l a la sala, abraçi-l carinyosament i comenci a sermonar-lo amb dolcesa, lo qual el corregirà més que'ls crits i les injuries. Si no's pot estar de beure en absolut, procuri que, en lloc de fer-ho al bar, ho fassi a casa.

Eviti-li la presencia de la sogra. Que no visqui amb vostès ni's fiqui per res en els seus assumptes.

Si vostè vol posar-se les calces, com la majoria de les dones casades, procuri que'l seu marit no se n'adoni. Vostè fassi el que vulgui, però fent creure an ell que es realment qui mana a casa seva.

Vesteixi segons els gustos i els medis del seu marit i consulti-l sempre respecte a qüestions d'indumentaria.

Quan el seu marit estigui de mal humor, vostè procuri estar alegre. És difícil, però els resultats són excelents. »

Aquest reglament va ser imprès i posat en un marc a la cambra de la senyora de Juan, i d'ençà que ella el compleix que regna a la casa una pau absoluta.

No'ns sorprèn el resultat; lo sorprendent aquí es que la senyora s'avingués bonament a complir amb les esmentades instruccions.

Si el cas hagués succeït a Espanya, lo que haurien fet els esposos barallats hauria estat descarregar damunt de l'esquena del mediator tots els cops que's propinaven mutuament, cominant-lo amb que no's fiqués en lo que

— A veure, corneta: si's declarava un incendi al quartel, quin toc donaria?

— Quin toc? El d'«alto el foc!»

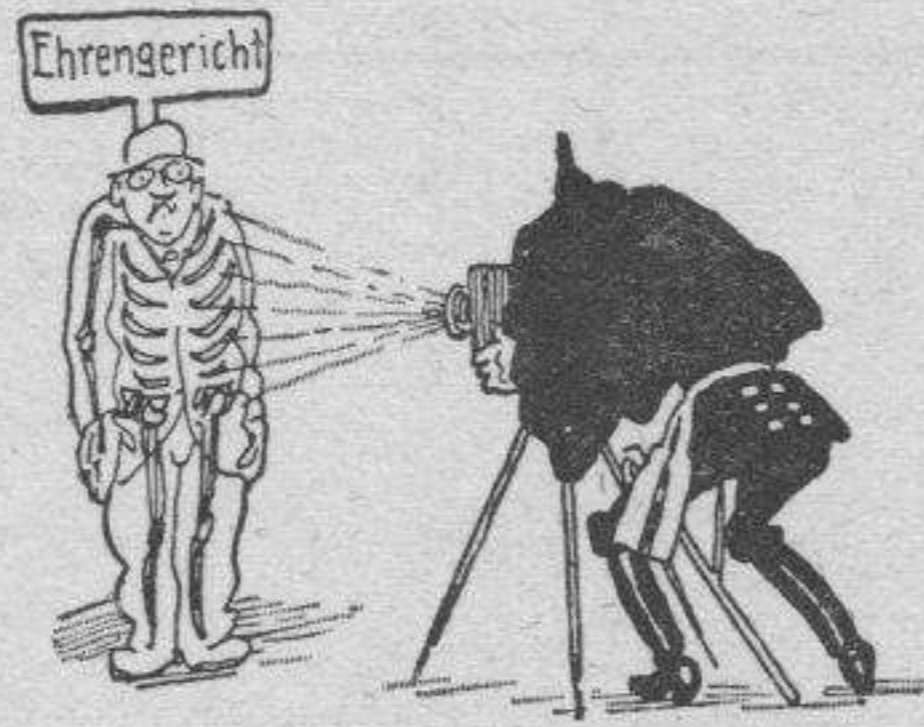
(Del *Punch*, de Londres)

LA POLICÍA ALEMANYA

Us vigila en les eleccions.

Us inspecciona els dintres.

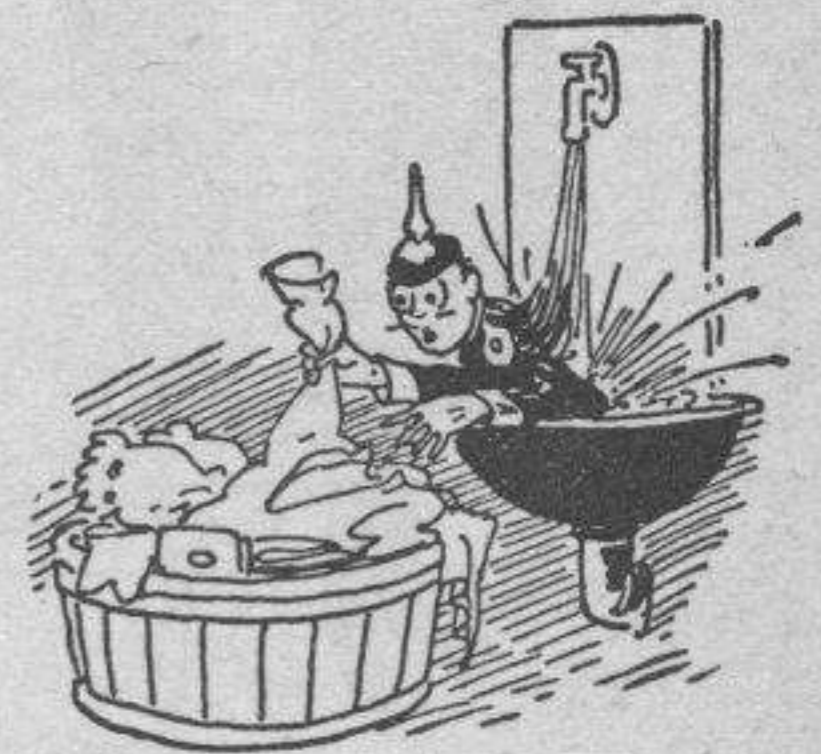
Us reconeix de cap a peus.

Us vigila la dona.

Observa lo que llegiu.

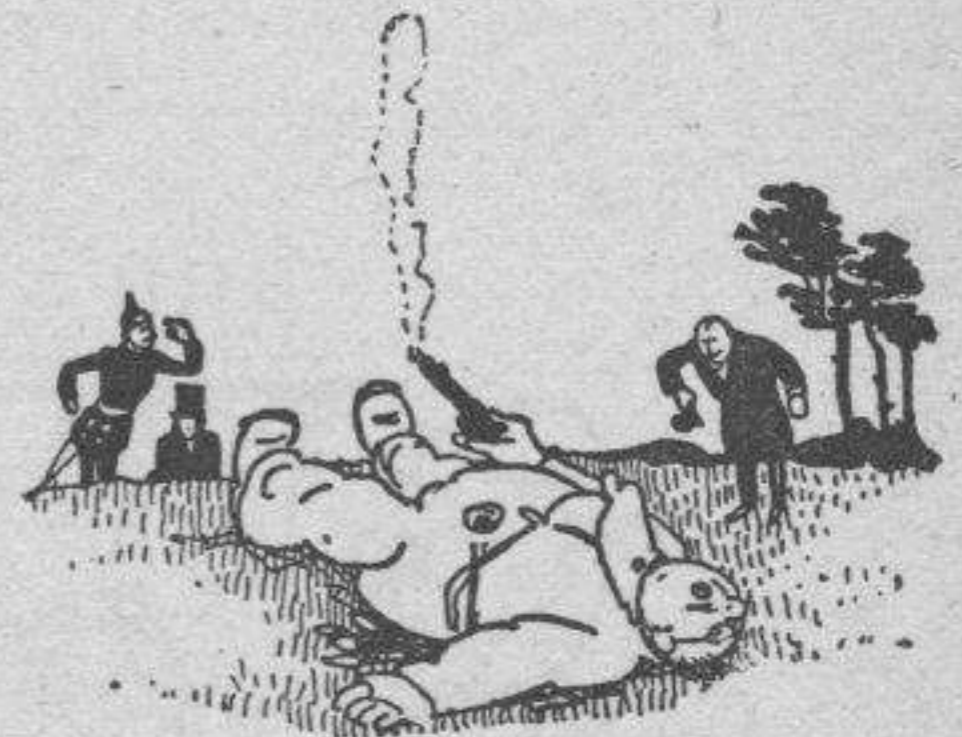
Us regira la bugada.

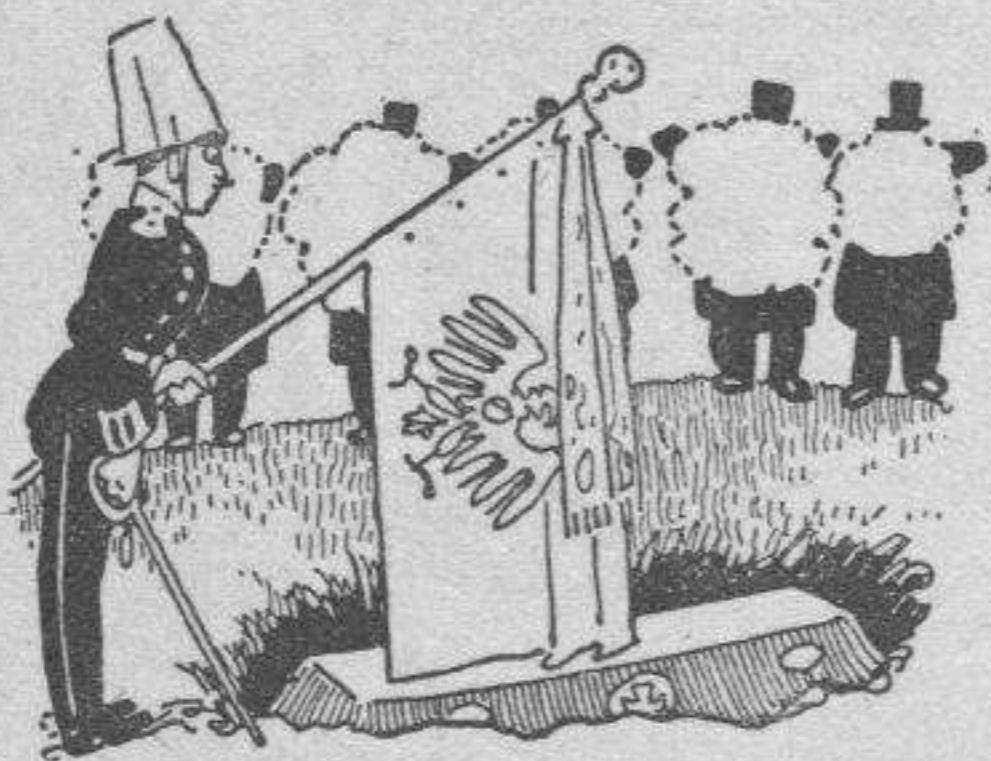
Se us fica al jardí.

Se us apareix en somnis.

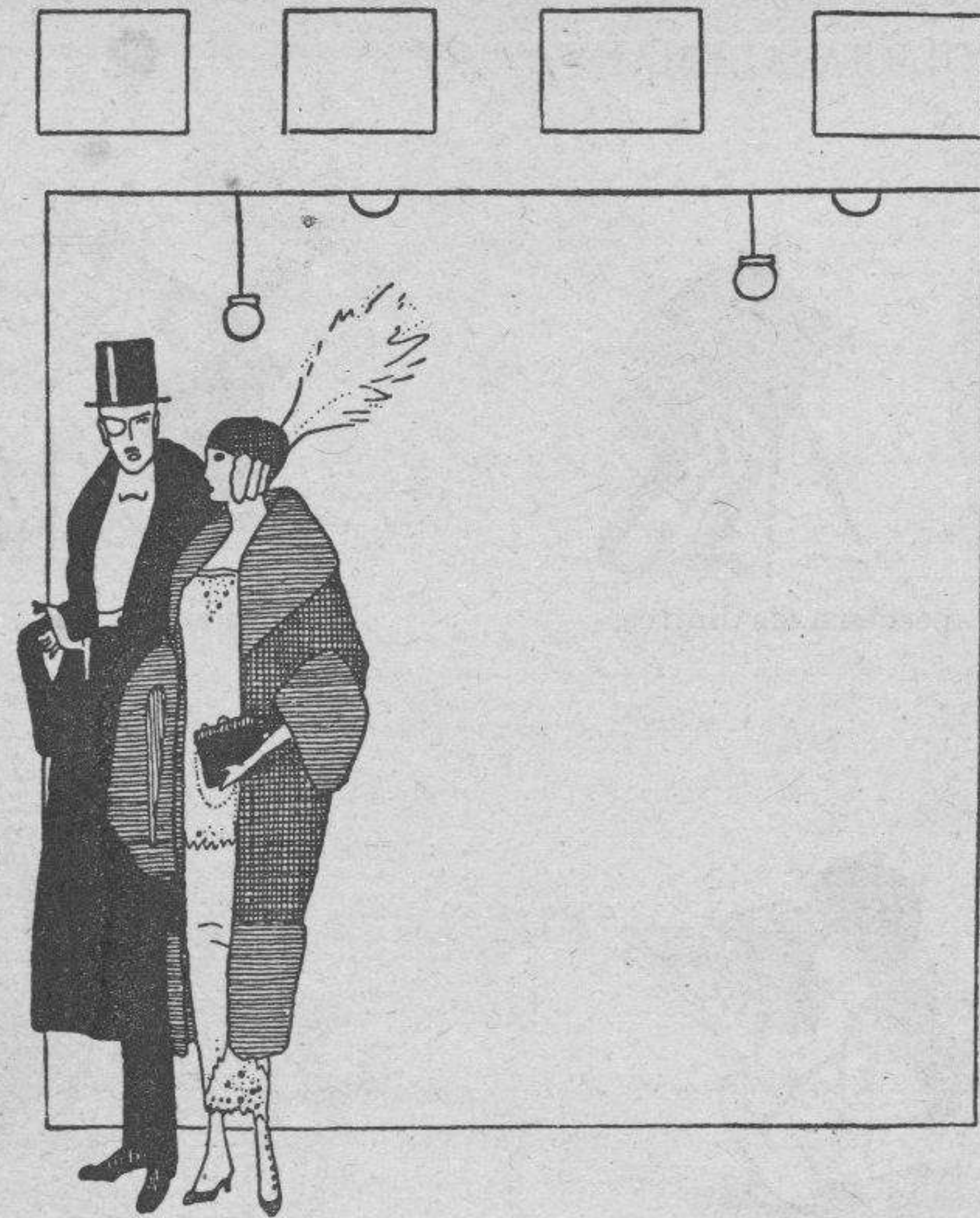
Si moriu de un desafiament...

us acompanya amb la bandera.

I ni al cel mateix us deixa tranquils.

— Jo no m'hi casaria mai amb un viudo. I tu, t'hi casaries, amb una viuda?
 — Veuras: dependria de lo que li hagués deixat el seu marit.

(Del *Meggendorfer Blätter*, de Munich)

— Això de les maniobres sempre resulta, perquè si surten bé estem contents nosaltres, i si surten malament ho estan els estrangers.

(Del *Lustige Blätter*, de Berlin)

MASSA AMABLE

El comissari. — El vostre ofici?
 — Sepulturer, pera servir-lo.

(De *Le Rire*, de Paris)

— Guaita quants ganduls que's passen tot el dia asseguts an aquests bancs!
 — Oh, mentres ens els deixin desocupats a la nit!

(Del *Punch*, de Londres)

COMENÇA LA CONVERSA

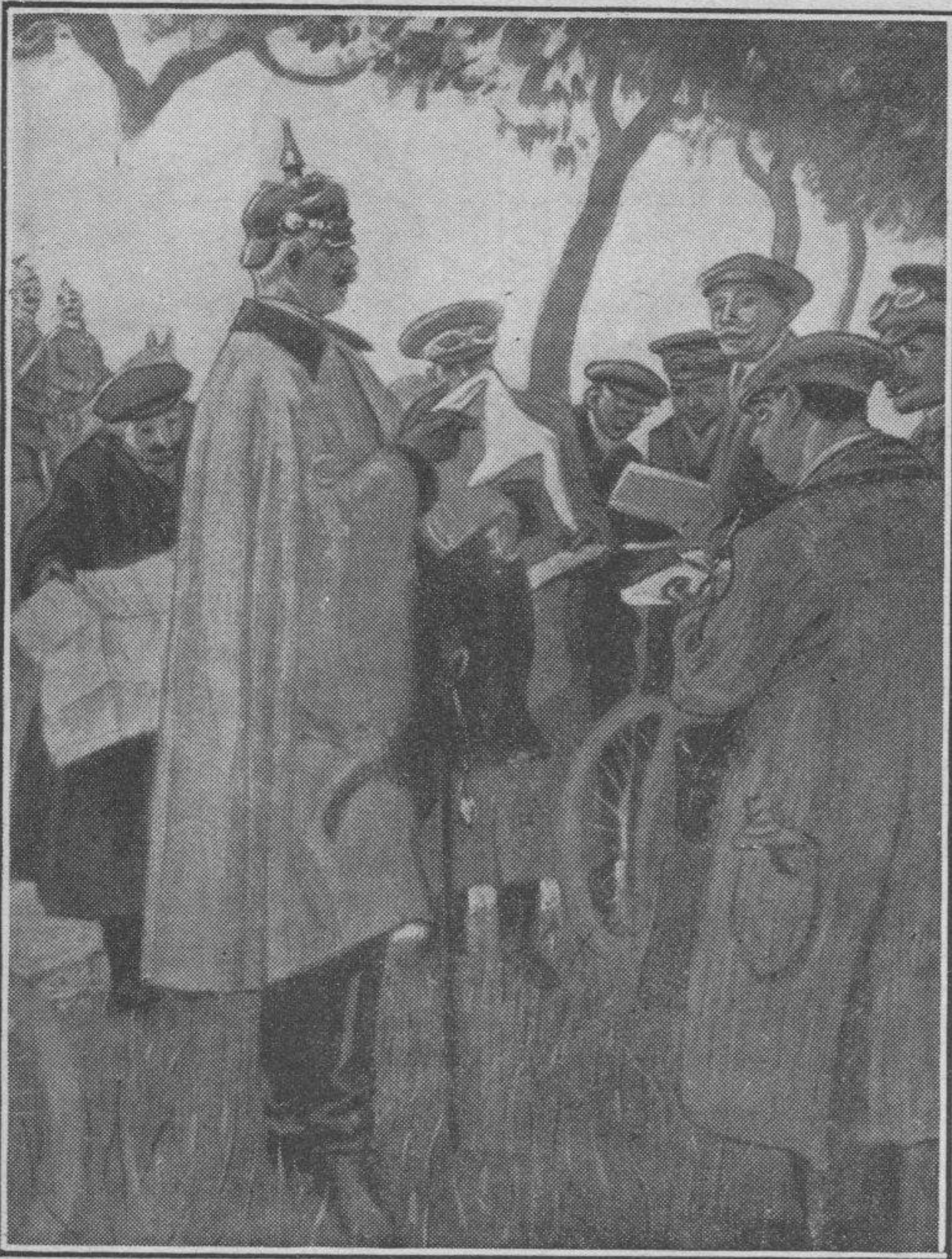
Donya Companyia. — Abans que tot, dec advertir-li a vostè que no sé si podem entendre'ns, perquè soc estrangera.

(De *España Nueva*, de Madrid)

— Demà, benivolgut Alexandre, aniré a veure les modes de la temporada.
 — Però si demà es diumenge i les botigues estan tancades!
 — Quina tonteria! No sabs que això's veu sortint de missa!

(Del *Punch*, de Londres)

— Atenció, senyors periodistes! L'exèrcit blau el mana l'Emperador en persona. Aixís ja no cal que'ls digui quin serà el que guanyi.

(De *Lustige Blätter*, de Berlín)

no li interessava. No obstant, haurien quedat també reconciliats, com se n'han donat casos.

Es aquesta una qüestió purament de latitud.

Mr. Juan, pel contrari, agrait al psicòleg policíac, li ha regalat un magnífic rellotge d'or.

Es un present simbòlic, molt apropiat pera qui, amb la seva traça, ha aconseguit que una família anés a l'hora.

La reivindicació de la cigala

Des d'un quant temps an aquesta part els naturalistes venen fent una campanya altament simpàtica de reivindicació de la bona fama i els prestigis de la cigala, tinguda fins avui injustament com un insecte imprevisor i parassitari.

Lluny d'això, segons investigacions realitzades pel savi Fabre, aquest animaló resulta ser una bestiola nobilíssima i espiritual, digna de totes les consideracions

i respectes, de quin parer són també els naturalistes Metchnikof, Wilson i Cisalpino.

Allò de que la cigala demani blat a la formiga quan ve l'hivern, després d'haver-se passat l'estiu cantant ociosa, resulta ser una abominable calúnnia, de la qual deuen protestar-ne totes les persones honrades, en primer lloc perquè les cigales no mengen blat, sinó que s'alimenten de la sava dels arbres, i en segon terme perquè durant l'estació dels freds permaneixen en estat de larva.

Fieu-vos ara d'Isop, de Fedre, de Lafontaine, de Samaniego i d'Iriarte, principals culpables del fals testimoni llevat a la pobre cigala!

Perquè queda ben demostrat que llurs faules són ben be no més que... pures faules.

Un club caní

Un d'aquests dies serà inaugurat a Londres, a la casa número 17 de Park Luna, l'United Comities Club.

La nova societat no s'assemblarà a cap de les constituïdes a Londres. L'United Comities Club tindrà un nombre limitat de socis, però aquests socis no seran homes ni dones. Seran goços i goces.

Pera ingressar al Club serà condició precisa pertànyer a una raça fina i ser propietat d'una persona del gran món. Els goços pobres i vulgars, els que serveixen a llurs amos pera caçar o guardar els remats, no tindran dret a entrar al Club.

Les quotes que, naturalment, pagaran els amos de les afortunades

bestioles seran molt elevades. El Club ha sigut decorat amb un luxe extraordinari, havent-se invertit en l'instal·lació molts milers de lliures esterlines.

L'objecte del Club es fer que l'existència dels *snobs* quadrúpedes que hi pertanyen sia lo més agradosa possible. Una llegió de criats i criades cuidarà d'atendre a tots els *socis*. Dos veterinaris estaran constantment de guardia per si algun dels quiços se sentís indisposat. Els goços de poca edat tindran a llur servei mainaderes que'ls passejaran en cotxets especials. Alguns dels departaments del Club estaran destinats als amos i a les mestresses dels goços.

Gentlemen i *ladies* podran reunir-se allí pera conversar i pendre el tè. Ademés hi haurà una altra habitació, situada a la planta baixa, que a ben segur se veurà concorregudíssima. Quan una senyora hagi de sortir a compres portant el seu gocet i vulgui deixar-lo en algun lloc pera recollir-lo després, se dirigirà al Club, entregant-lo a les

EN L' EXPOSICIÓ DELS FUTURISTES

(De *Le Figaro*, de París)

— ... Això deu ser els Balkans...

atencions gairebé maternalns d'una *miss*, i aquesta li tornarà sa i bo, menjat i begut, aixís que torni.

La sessió inaugural del Club serà un aconeteixement. Hi assistiran noranta dos *socis*, amb que compta ja la institució, i llurs amos respectius.

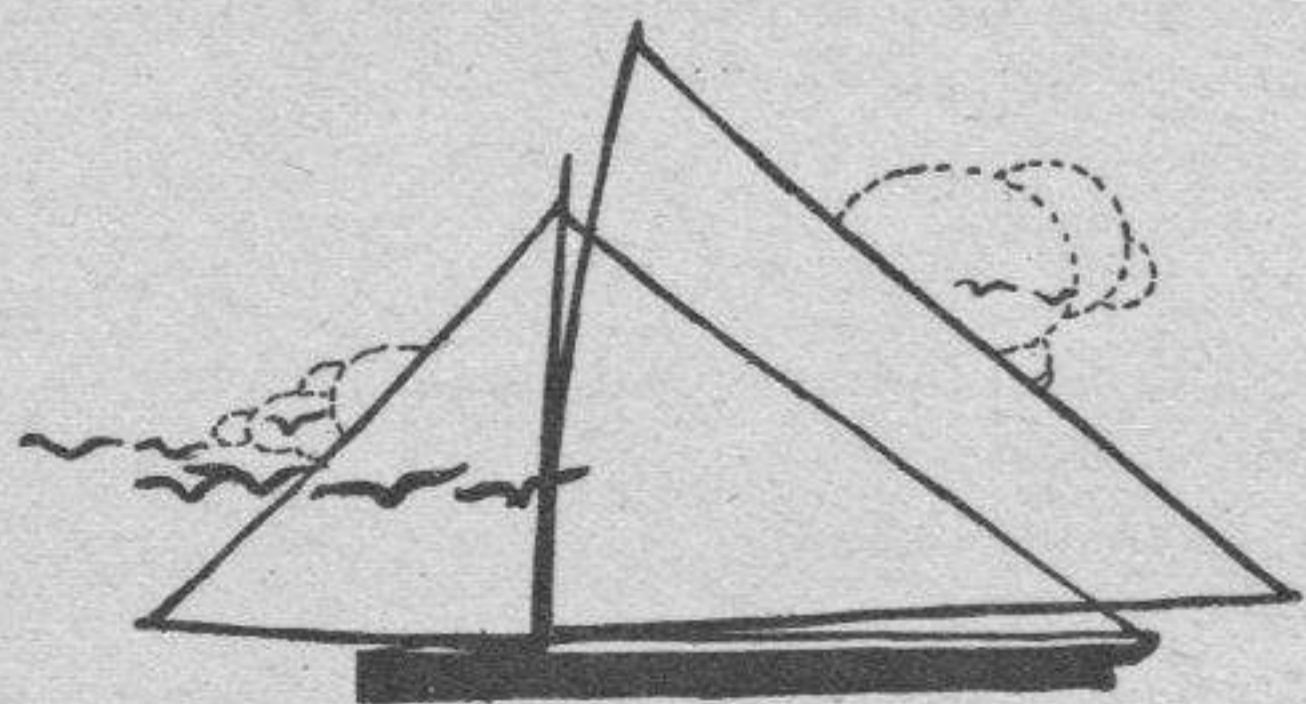
Els gocets ocuparan seients comodíssims.

Si la reina Alexandra ho permet, presidirà la sessió inaugural el *Cèsar*, goç predilecte del difunt rei Eduard VII.

Fins aquí les informacions que se'ns transmeten.

Per lo que's refereix els Estatuts del Club caní, res ne sabem en absolut, per més que es gairebé segur que amb objecte de mantenir la bona harmonia entre'ls associats no se'ls permetrà discutir de política, de religió, ni de diferències de raça.

Probablement a les sessions tampoc se'ls deurà concedir l'ús de la paraula, ja que si podien parlar, ben segur que més de quatre posarien a llurs amos i mestresses de ximpls i de poca-soltes que no serien bons... ni pels goços.

LES RECOMPENSES PER LES VAGUES

Canalejas.— No li sembla, amic Luque, que nos altres hem de ser els primers en posar-nos la creu?

Luque.— Ja ho crec! La llàstima es que no sigui vitalícia!

(Del *Heraldo de Madrid*)

— No sé perquè't queixes d'aquest país! Hi ha montanya, hi ha aigua salada, aigua dolça...

(De *Le Pèle Mêle*, de París)

BONS MOTS

— Mecatxo en el món dolent! — exclama un empresari. — Es l'hora d'aixecar el teló i no hi ha ningú al teatre!

— Fassi-s càrrec — li diu un amic — que a ningú li convé anar amb males companyies.

* * *

L'alcalde d'un poble, home molt agarrat, tenia un ruc, i un veí seu va anar a emmatllevar-li.

L'alcalde va excusar-se, dient que no li era possible deixar-li, perquè en aquell moment no'l tenia a casa.

Però va donar la casualitat justament que aleshores el ruc va posar-se a bramar a l'estable, i llavors el veí va exclamar:

— Oi que sí que'l té, perquè be'l sento bramar.

— Sembla extrany — va replicar l'alcalde, dignament, — que dongui més crèdit als brams d'un ase que a les paraules d'un alcalde.

* * *

Un xavalet estava apedregant una perera per haver-ne la fruita, quan va atrapar-lo el guardià, que va sorprendre'l amb una pera als dits.

El xicot va vacilar un moment al veure-s sorprès, però després, revenint-se, replicà seriosament:

— Es que he trobat aquesta pera a terra i ara mirava si podia tornar a col·locar-la a la perera.

* * *

En molts pobles hi ha el costum de que'l rector ensenyi la doctrina als nois amb una canya als dits.

Cert dia un camperol va anar, amb el seu fill, a una ciutat veïna que era port de mar, i allí li anava explicant l'utilitat de totes les coses que veia.

— Guaita, allò serveix pera les embarcacions, aquelles

anelles són per amarrar-les, i aquelles pales de fusta, pera remar.

En aquestes varen arribar a un lloc en el qual hi havia alguns pescadors de canya.

— Pare, — va cridar el noi — ja sé lo que fan aquests.

— Què fan?

— Ensenyen la doctrina als peixos.

* * *

Dos gastrònoms, embustersos com ells sols, discutien respecte a la millor manera de menjar la caça.

— Jo, — deia l'un — quan mato una perdiu, la penjo d'un clau pel bec i li lligo algunes aloses a les potes. Al cap de vuit dies llenço la perdiu i'm menjo les aloses, que aleshores tenen gust de perdiu.

— Doncs jo — va replicar l'altre — faig lo mateix, sinó que llenço la perdiu i les aloses.

— Y doncs, què menja?

— El clau, — respongué l'interpelat, amb tot l'aplom.

* * *

L'amo d'una hisenda atrapa un minyó enfilat dalt d'un arbre i l'increpa, dient:

— Què fas dalt de la pomera?

— Dispensi, — respon l'interpelat. — Es que he caigut d'un aeroplà.

* * *

En una topada de trens, que ha ocasionat nombroses víctimes un subjecte gemega desesperadament.

Un empleat li pregunta:

— Què us passa, bon home?

— Que m'he desllorigat un braç.

— I per això crideu tant?

— Li sembla poc?

— I es clar! Hi ha més de trenta morts, i aquí els te niu, que ni baden boca.

* * *

— Aquests pollastres han de pagar drets de consums. Un ral per cap.

— Ah, es a dir que paguen per cap? Doncs esperi-s una estona, que'ls el tallaré.

* * *

— Quant me'n faria pagar d'un abric?

— Vint duros.

— I d'una americana?

— Dèu.

— Aleshores fassi-m una americana llarga, molt llarga, que m'arribi fins als genolls.

GENT DE LLETRES

El mestre d'escola

El carter

El caixista

El periodista

El tirador d'anònims

El comissionista

El poeta

El pintor de parets

La intel·lectual

Enfermo estuvo años mil
y sin poder casi andar.
Pero montó en bicicleta
y así se pudo curar.

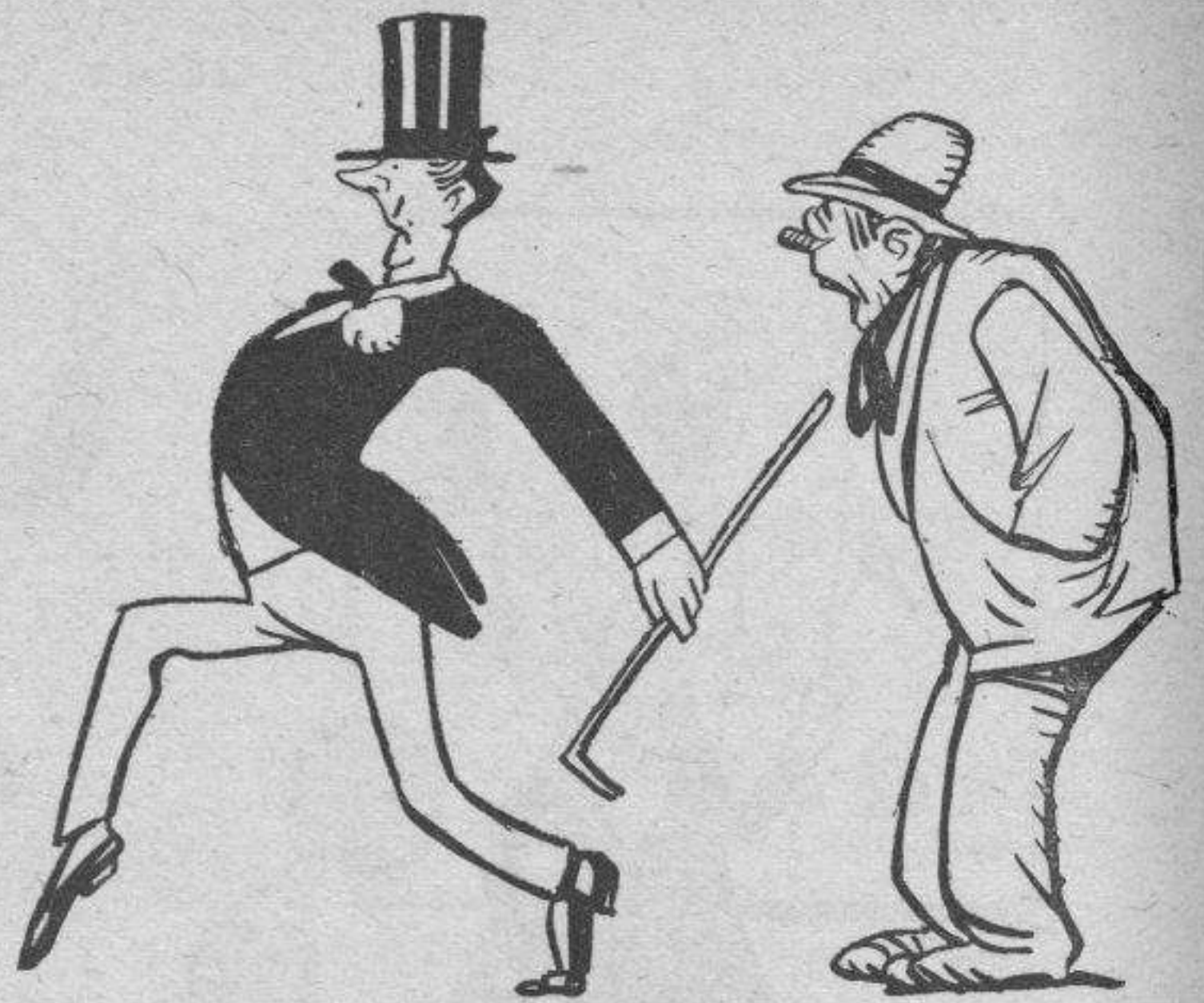
Al verle tan sandunguero
y con aire tan marcial
exclama: « La máquina marca **SVELTE**
es quien me ha quitado el mal.»

VALLET Y FIOL, S. en C.
Caspé, 40 ✕ ✕ ✕ **BARCELONA**

— Pueblo muy fuerte ha de ser
el que haga esta Revista;
con ediciones así
es muy fácil la conquista.

“AFRICA” se publica mensualmente
REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN
Pasaje Mercader, 4 : : **BARCELONA**

Pasea con gran donaire
y con elegancia que aterra,
y es que usa **ENOFOSFORINA**
que fabrica Antonio Serra.

ENOFOSFORINA SERRA
Pelayo, 7 **BARCELONA**

MONDIAL HUMOR

Número corrent. 10 cèntims
Números atrassats. 20 »

SUSCRIPCIÓ

Espanya 6 pessetes any
Extranger 8 francs »

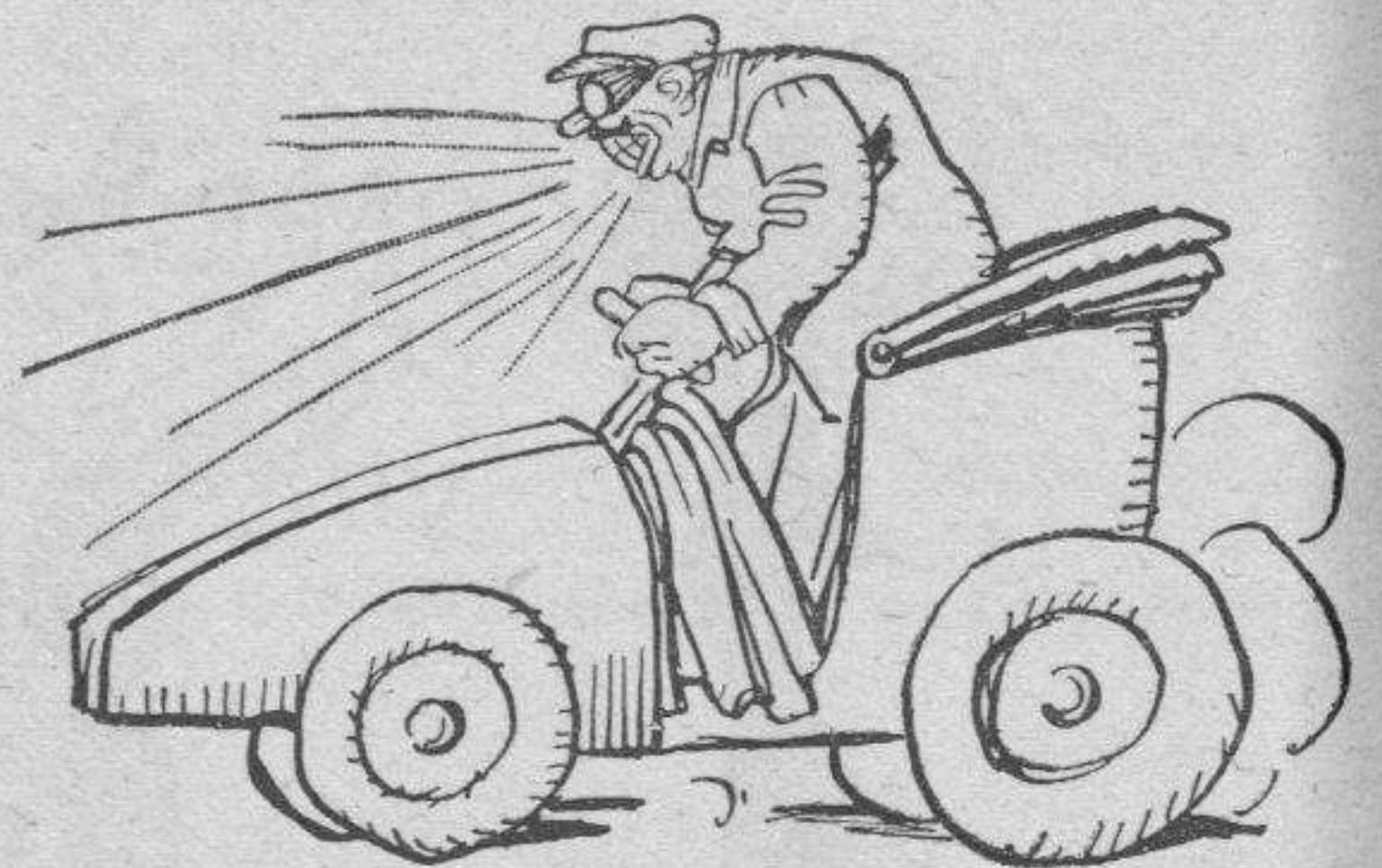
Pagat per anualitats anticipades

Corresponsal a Valencia : Vicents Pastor : Victoria, 11, pral.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Mallorca, 192 :: **BARCELONA**

El viaja en automóvil
y no necesita farol.
Pues se lava los dientes con **HIGEA**
y le brillan mucho más que el sol.

BOCA SANA Y DIENTES BLANCOS

Ja ha sortit!!!

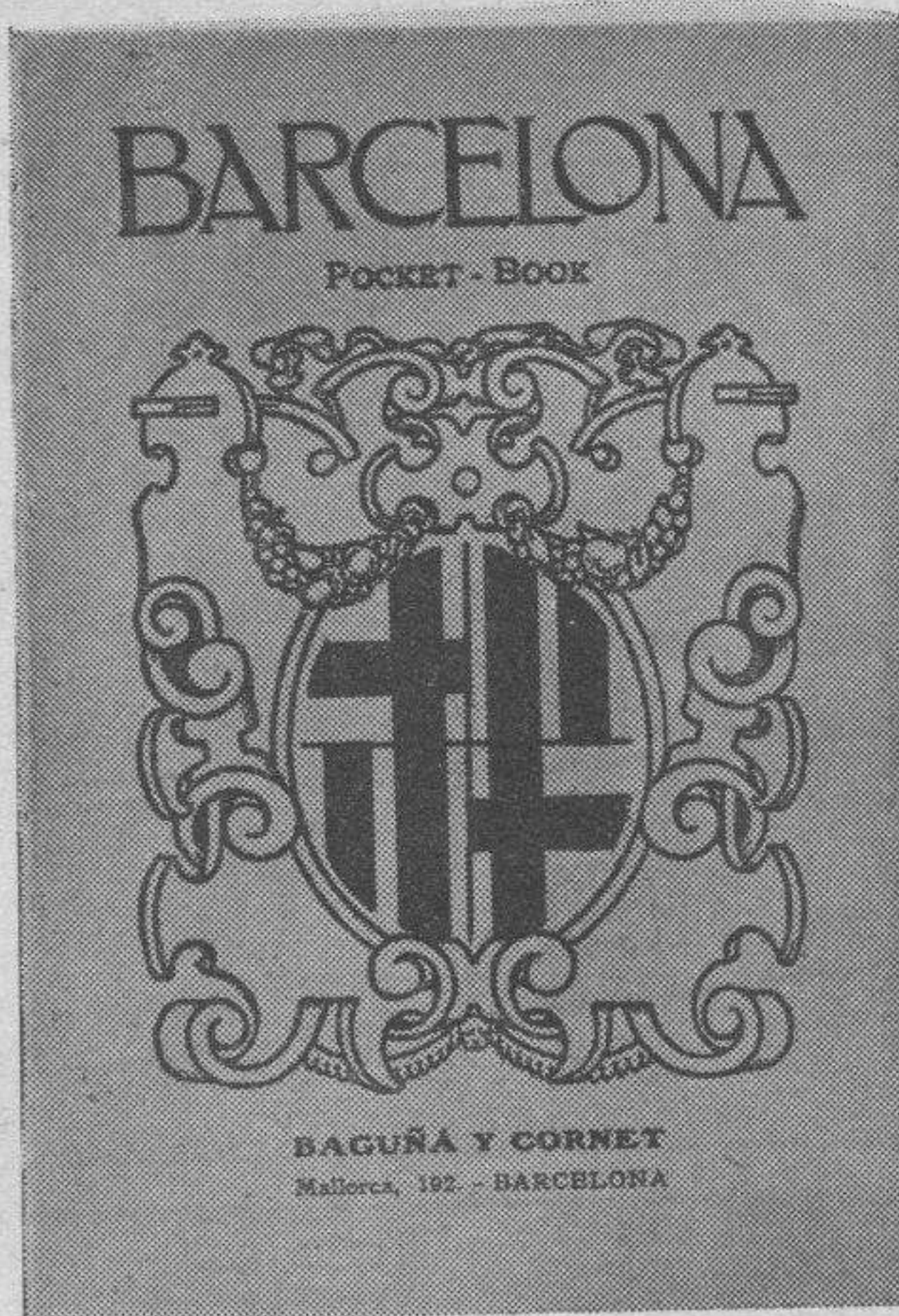

BARCELONA
(POCKET-BOOK)

Un magnífic llibre de butxaca
amb 50 vistes de la ciutat, del
mateix tamany de l'adjunta

✘ mostra ✘

Preu : UNA PESSETA

De venda a totes les
==== librerías ====

Editors :
**BAGUÑA
I CORNET**

Mallorca, 192 :: BARCELONA :: Teléfono 7452

Les mellors
bicicletes?

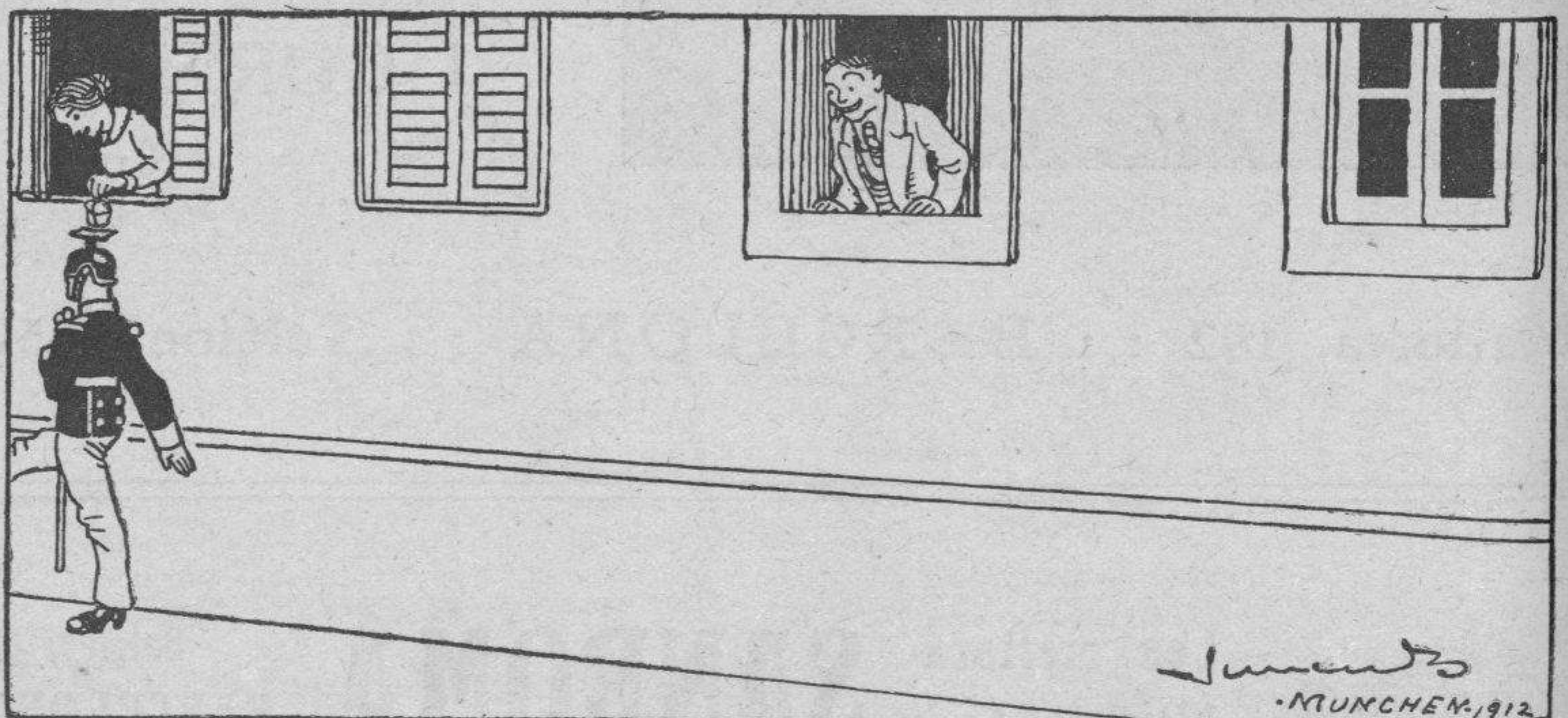
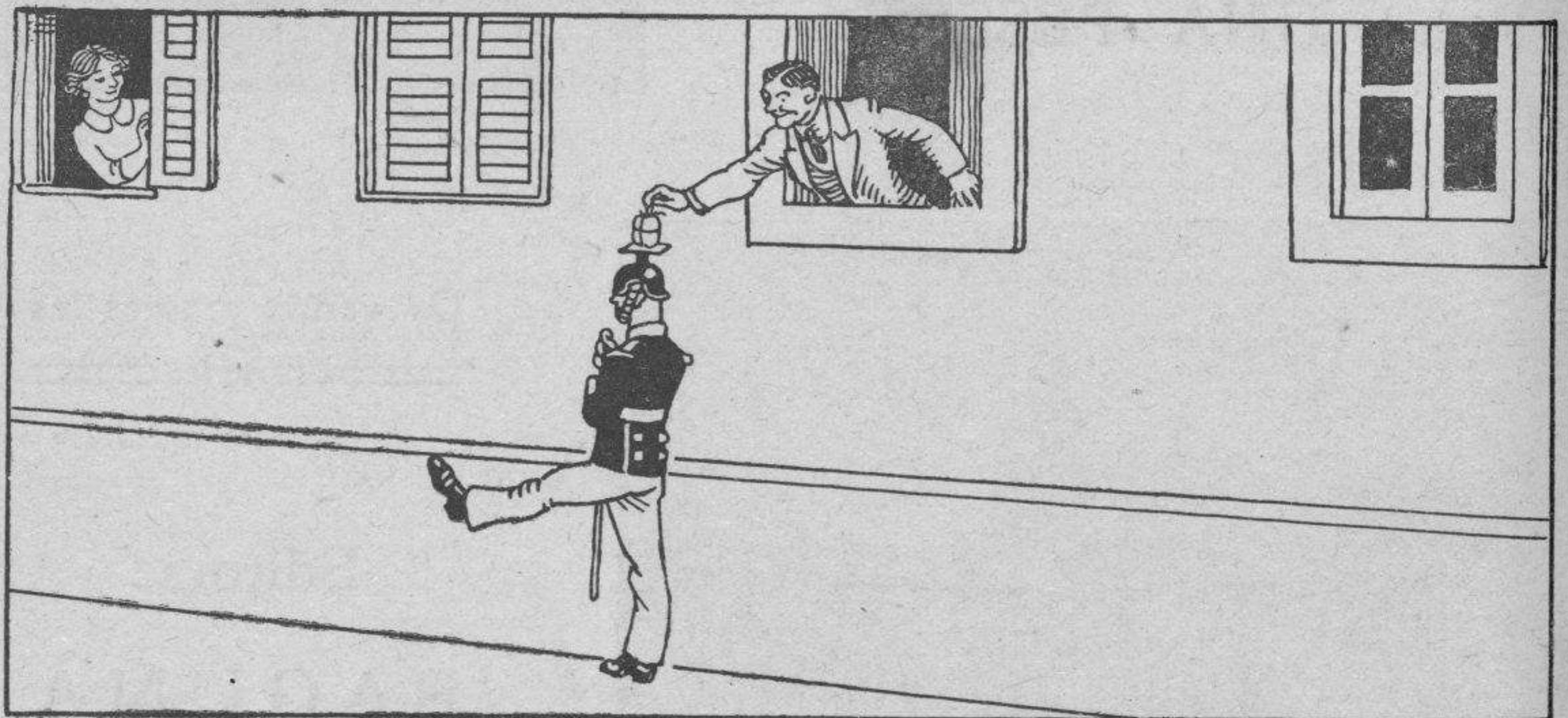
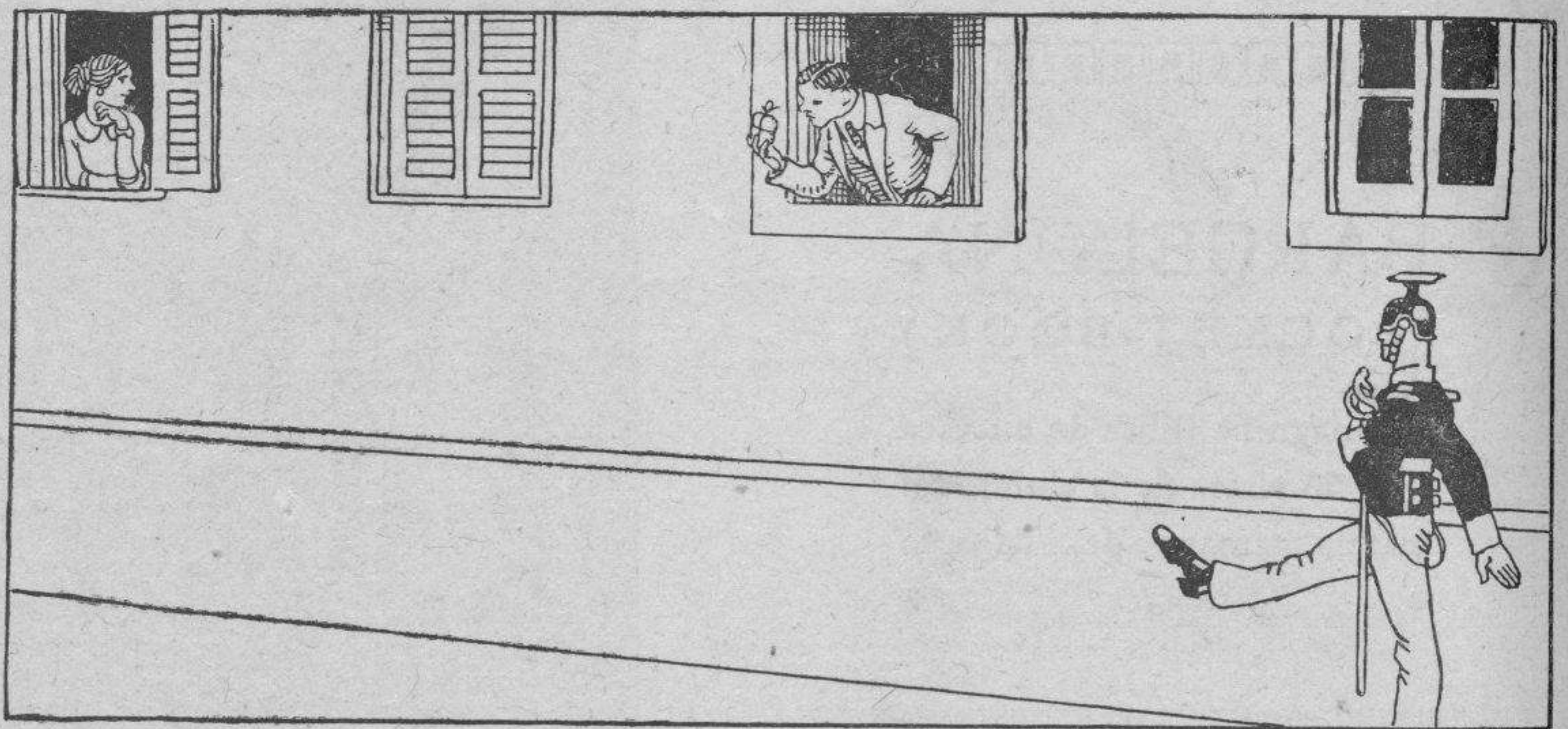
SANROMÁ

Balmes, 62
BARCELONA

AVENTATGES D'UN UNIFORME O EL CORREU IMPROVITZAT

HISTORIETA MUDA

Juncos
MUNICH, 1912

MONDIAL HUMOR